Выходить у Львовѣ що дня (кромъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція пôдъ ч. 18 улиця Жулиньского.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ: въ Адміністраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 85. Недѣля 14 (26) Цвѣтня 1891. **Рôкъ I.**

Клопоты Италіи и завистъ француска.

Кôлька днѣвъ тому назадъ предложено италіяньскому парляментови цѣкавй документы о Африцѣ, зъ котрыхъ ясно видко, якого клопоту напытала собѣ Италія зъ своею ерітрейскою кольоніею та зъ сусѣдною Абессініею. Коли першій разъ вôддѣлъ италіяньского войска запустивъ ся бувъ въ глубину абессіньскои провінціи Тігре, то безперечно мусѣла була повстати тогды въ Италіянцяхъ гадка, що недалекій вже часъ, коли ся красна и богата африканьска кольонія достане ся въ италіяньскй руки. Все ишло красно и добре и навѣть опозиція въ парляментѣ противъ удержуваня въ кольоніи значнѣйшои силы войска зачала була слабнути. Наконець заключено угоду зъ абессіньскимъ негусомъ Меникомъ, котрый зобовязавъ ся бувъ лишь черезъ Италію зноситн ся зъ другими державами европейскими. Се бувъ вже найбôльшій тріюмфъ италіяньскои політики кольоніяльнои, тôлькожь на жаль не потревавъ довго и розвѣявъ ся якъ мрака у воздусѣ, а зъ поза котрои выступивъ правдивый противникъ Италіи и еи політики. Нѣ зъ сего, нѣ зъ того, король абессіньскій зôрвавъ угоду доказуючи, що Италіянцѣ его обманули, бо вставили въ письменну угоду не таке слово, яке належалось, а котре угодѣ зовсѣмъ инакше надавало значѣне, якъ то, яке король хотѣвъ въ нѣй мати и на пôдставѣ котрого вôнъ лишь ту угоду пôдписавъ.

Можна зъ разу было припускати, що кор. Менеликъ мае повну рацію, можна навѣть ще и нинѣ то само припускати, але треба и то признати, що Менеликъ не такъ дуже зъ власнои ініціятивы выступивъ противъ Италіянцѣвъ и заключенои зъ ними угоды. Въ цѣлôй сѣй справѣ грала ролю третя рука, до неи вмѣшались Французы, котрй зъ давенъ давна глядять завистнымъ окомъ на Италію. Стало вже звѣстно, що францускй агенты довели Менелика до роздору зъ Италіею. Они то пôддали королеви гадку, що угода зъ Италіею есть для него шкôдлива и небезпечна, що зроблена пôдступно и що вôнъ повиненъ еи зôрвати. Не треба богато и говорити, що король тои рады услухавъ, тымъ бôльше ще, коли францускй агенты обѣцяли доставити ему 40.000 карабінôвъ. Италія знайшлась наразъ въ величезнôмъ клопотѣ зъ своимъ союзникомъ и отъ ще не знати на певно и зовсѣмъ ясно, якъ она зъ нимъ полагодилась, коли наразъ розôйшла ся вѣсть, що францускй агенты намовили Менелика заключити угоду зъ Франціею и повезли вже навѣть письменну угоду до Парижа.

Щожь могло спонукати Францію до такого кроку противъ Италіи, особливо теперь, коли италіяньскй мужѣ державнй ще недавно промавляли за дружбою зъ Франціею и дѣйстно еи хотять. Атже и Французы самй неразъ то повтаряли и повтаряють, що всѣ племена романьскй повиннй жити зъ собою въ тѣснôй дружбѣ и звязи. Показуесь однакожь — и се може служити всѣлякимъ теоретикамъ промавляючимъ за племѣнною звязею народôвъ — що національнôсть и интересъ національный суть далеко сильнѣйшй, якъ всяка плятонічна любовь племѣнна. Францію коле то вôдъ давна въ очи, що Италія зачинае чимъ разъ бôльше розрастатись, що загортае чимъ разъ бôльше въ свои руки пановане на Середземнôмъ мори, де лишь сама Франція хотѣла бы панувати. Францію гнѣвае то, що Италія вôдсунула еи вôдъ Египту и тому то она теперь всюди интригуе противъ неи, де лишь и якъ лишь може. Италіянцѣ можуть заявляти Франціи не знати яку дружбу а она еи все таки не признасть, бо глядить на все зъ становища интересу національного а не племѣнного, зъ котрого для неи нема нѣякого хôсна. Тымъ то лишь дадуть ся пояснити тй клопоты, въ якй теперь Италія попала. Клопоты тй стають ще тымъ бôльшй вôдъ часу, коли и Россія звернула бôльше свою увагу на Абессінію и стараесь спôльно зъ Франціею взяти Италію

13

Задля святои землѣ.

Стежка передъ хатою.

(Повѣсть Севера).

(Дальше).

V.

Плывучй горою хмары рѣдшали и розступались. Зъ поза ихъ обламкôвъ, осрѣбленыхъ свѣтломъ мѣсяця, вызиравъ блакитъ, перетканый зорями. На земли свѣтилась розлита по калужахъ вода.

Утоптаною стежкою, попри дорозѣ, бѣгъ Грицько, здалека за нимъ посувались двѣ тѣни. Парень звернувъ вôдъ коршмы до хаты кумцѣ, тѣни задержались въ половинѣ дороги.

— А не казала я тобѣ? — промовила вôйтиха. — Але хлопъ, доки не всадить лабы въ рану, доти не увѣрить.

— Тихо! — перебивъ ѣй вôйтъ.

— Хлопця выгнати вôдъ нихъ, а тотй *шельмы* збити!

Кинула ся напередъ, вôйтъ догонивъ еи и задержавъ:

— Чи ты сказила ся бабо? Якъ хочешь всьо внѣвечь обернути, то лети!

— А якже? Дивити ся лише зъ заложеными руками?

— Наженешь хлопця вôдъ дѣвчины нинѣ, вôнъ завтра до неи верне. Тутъ руки нѣчого не вдѣють, тутъ треба головы.

— И що ты зробишь тою твоею головою?

Вôйтъ осмѣхнувъ ся иронічно, обернувъ жѣнку и пôпхнувъ легко назадъ до дому.

— Що я зробивъ, те видишь, бо ты не слѣпа; а що зроблю, побачишь.

Вôйтиха знала, що вôнъ не дурный, а выкидала ему лише бракъ енергіи тому, що сама була якъ спарена и до всього скора.

Грицько добѣгъ до кумцинои хаты, пôткнувъ ся о берѣзку, що лишивъ Антошко, пообзиравъ, обмацявъ: груба була та й довга.

— То не бабы еи тутъ принесли.... Самй бы не придвигали, — муркнувъ собѣ пôдъ носомъ, поглядаючи у вôкно, зъ котрого палахкотѣло червоне свѣтло.

Притаивъ ся и заглянувъ. Кумця грѣла плечѣ до огню, Гануська вышивала при лямпѣ, обѣ розмовляли. Насторожнвъ уха, та сильный вѣтеръ приглушувавъ слова.

Кумця смѣяла ся, а дѣвчина собѣ. Ихъ смѣхъ розъюшивъ хлопця. Не бачили его цѣлыхъ пять днѣвъ и смѣють ся. А може кплять собѣ зъ него? Въ нѣмъ кровь закипѣла. Отворивъ напрасно сѣннй дверѣ, копнувши ногою, хатнй дверѣ розтворивъ широко, увôйшовъ до хаты.

Кумця вôдскочила вôдъ комина, Гануська выдивила ся... Хлопець не знавъ, що казати, вôдъ чого зачати.

— Чи тебе хто гонить, що зъ такимъ розгономъ влѣтаешь до хаты? — вôдозвала ся, охолонувши кумця перша.

— Може отець зъ матѣрю, — додала Гануся.

Парень мимоволѣ оглянувъ ся.

— Ну, та що? — спытавъ нѣбы байдужно.

— Та утѣкай, бо якъ мати влетить за тобою, то готова насъ позабивати.

— Хочете мене позбути ся, бо може на когось очѣкуете.

— А на когожь то? — спытала Гануська.

— Отъ хочьбы на того, що берѣзку принѣсъ вамъ зъ лѣса.

— А не знаешь, хто се такій?

— Не знаю, Ясько, а може Антошко.

— А якъ бы и прийшли, не стало бы хаты на всѣхъ?

— Нѣ, — вôдповѣвъ парень рѣзько. — Я бы его крôзь вôкно выкинувъ.

Гануська розсмѣяла ся, показуючи зпоза вôдхиленыхъ, повныхъ якъ вишнѣ рожевыхъ губъ, рядокъ бѣлыхъ зубôвъ.

Кумця чекала, що на те вôдповѣсть дѣвчина.

— Ты, — каже Гануська, — починаешь собѣ, мовьбы ты тутъ паномъ.

— А такъ, — вôдповѣвъ парень, заложивши руки въ кишенѣ.

— Ну то оставай ся, мôй хлопче, оставай; однако нема въ хатѣ господаря, — вôдозвала ся кумця.

— Остану, — рѣкъ, дивлячись горячково на Гануську.

— Завтра рано порубаешь берѣзку.

Порубаю, — вôдповѣвъ.

— А якъ загрѣешь ся, та сонъ тя зморить, въ стаенцѣ при коровинѣ постѣлонька *славна*.

— Идѣть самй, якъ вамъ така славна, я тутъ остану.

въ Абессініи въ два огнѣ, та о скôлько можна псовати ѣй єи політику кольоніяльну, щобы зробити єи податливѣйшою для россійскои політики въ Европѣ.

Рада державна.

(7-ме засѣданє палаты пословъ, зъ дня 24 цвѣтня). На вчерашнôмъ засѣданю палаты пословъ, поставивъ пос. Просковець внесенє, щобы сôль для худобы продавано дешевше.

Пос. Ґесманъ домагавъ ся реформы ординаціи выборчои и наданя права выборчого всѣмъ оподаткованымъ.

Внесенє пос. Ріхтера, щобы знесено заказъ привозу винограду зъ Америки, передано окремôй комісіи зъ 24 членôвъ.

Пос. Пецъ интерпелювавъ Міністра торговлѣ въ справѣ зниженя тарифы фрахтовои на Полудневôй зелѣзници.

Пос. Фірнкранцъ поставивъ внесенє въ справѣ змѣны ординаціи выборчои до Рады державнои.

Слѣдуюче засѣданє вôдбуде ся въ понедѣлокъ.

Въ палатѣ панôвъ вôдбулось вчера такожь засѣданє, на котрôмъ кн. Чарторыйскій зложивъ приреченє, а Мін. д-ръ Штайнбахъ, предложивъ провізоричный буджетъ, котрый принято безъ дебаты. Опôсля выбрано комісію буджетову, до котрои вôйшли: кн. Чарторыйскій, ґр. Водзицкій и Сохоръ. — До комісіи для реформы студіѣвъ правничихъ, зложенои зъ 9 членôвъ, выбрано мѣжь иншими, д-рôвъ: Яґіча, Унґера, Массена, Раквича и Цолля.

Въ справѣ адресы доносять зъ Вѣдня до *Czas*-у такъ: Комісіи адресовôй будуть предложенû три проекты адресы: оденъ референта Бѣлиньского, другій Пленера а третій молодоческій. Можна предвидѣти, що за проектомъ Бѣлиньского, заявить ся бôльшôсть комісіи, за проектомъ Пленера меншôсть, а проектъ Молодо-Чехôвъ не буде навѣть мати тôлько голосôвъ, кôлько потреба, щобы єго предложити палатѣ въ имени меншости комісіи. Нема однакожь сумнѣву, що пôдчасъ дебаты адресовои, Молодо-Чехи поставлять на ново свôй проектъ.

Друге засѣданє комісіи адресовои, котре мало вôдбути ся нинѣ (въ суботу), вôдложено, якъ доносить *Neue freie Presse*, на день 17 с.м. (понедѣлокъ). Причиною того має бути то, що въ суботу має засѣданє такожь адресова комисія палаты панôвъ, а представителѣ правительства не моглибы одже на обохъ засѣданяхъ явити ся. Зъ другои же стороны — такъ довѣдуєсь згадана ґазета — говорять, що мѣжь правительствомъ а клюбомъ Гогенварта ведуть ся переговоры въ справѣ проекту адресы и засѣданє адресовои комисіи вôдложено лишь на то, щобы узыскати бôльше часу до переговорôвъ.

Зъ Вѣдня доносять, що зъ причины рускихъ святъ, вôдбуде ся засѣданє палаты пословъ въ слѣдуючôмъ тыждни ще лишь въ понедѣлокъ, а вôдтакъ настане перерва ажь до 6 мая.

Переглядъ політичный.

Рада громадска великого Вѣдня выбирала оногды бурмістра. Выбраный давный бурмістръ д-ръ Пріксъ 96 голосами на 138 голосуючихъ. Антисеміты вôддали 42 порожныхъ картокъ. Д-ръ Пріксъ дякуючи за выбôръ, зазначивъ потребу оминати споры сторонництвъ а заняти ся економічною роботою.

Міністерство торговлѣ приказало ґенеральнôй дирекціи зелѣзниць державныхъ, зарядити безпроволочно доходженя въ справѣ коштôвъ будовы и можливои рентовности лініи зелѣзничои Островъ-Копычинцѣ, стоячои въ тѣснôй звязи зъ выкôнченємъ сѣти всхôдногалицкихъ зелѣзниць льокальныхъ, а о котру то лінію старає ся спôлка, на чолѣ котрои стоить ґр. Володиславъ Борковскій.

Вôдъ часу выданя послѣдного маніфесту царского до сойму фінляндского, вôдносины мѣжь людностію Фінляндіи, а властями россійскими цѣлкомъ не полѣпшили ся. А вжежь найважнѣйшу причину до заявленя невдоволеня сойму дала вôдмова царскои санкціи для фіньского закона карного. Именемъ правительства поставлено жаданє, щобы соймъ змѣнивъ деякі точки того закона, именно тû, въ котрыхъ кладе ся вагу на вôдрубнôсть и историчнû права Фінляндіи Въ палатѣ панôвъ пôдчасъ дебаты надъ сею справою, выповѣвъ ясно и смѣло бар. Борнъ, що вôдмова санкціи єсть явнымъ нарушенємъ конституціи фінляндскои. Заявленє се вписано до протоколу, але правительство заборонило прасѣ о нѣмъ згадувати. Всѣ круги столицѣ суть пересвѣдченû, що царь цѣлкомъ не єсть вдоволеный станомъ рѣчи въ Фінляндіи, и радъ бы щось зробити для усмиреня розъяреной людности. И такъ має вôдложити ся на неозначеный часъ реформа системы монетарнои и мытовои въ вел. княжествѣ. Подорожь царя и царицѣ до Фінляндіи, а такожь и именованє в. кн. Павла, наймолодшого брата царского, намѣстникомъ Фінляндіи мають бути доказомъ мирнѣйшои політики правительства супротивъ вел. княжества фінляндского.

Зъ Бѣлграду доносять до *Budapest. Corr.*, що правительство сербске рѣшило, доручити королевôй Наталіи ухвалу скупштины, вôдносячу ся до выдаленя єи зъ Сербіи, разомъ зъ завôзванємъ, щобы безпроволочно вынесла ся зъ краю. Правительство постановило, на случай, коли-бы королева не хотѣла уступити ся доброволно, зневолити єи пôддати ся рѣшеню скупштины, бо тота знесла що до Наталіи той приписъ уставы, пôсля котрого не можна выдалити зъ вôтчины жадного горожанина сербского. За выдаленємъ королевои голосовало въ скупштинѣ 87 пословъ, противъ выдаленя 14; за удѣленємъ королеви Миланови одномиліоновом позички 72 пословъ а 8 противъ. До згаданои ґазеты доносять такожь, що король Миланъ не зрезиґнувавъ безусловно и рѣшучо зъ права повороту до Сербіи; противно вôнъ застерѣгъ собѣ, що вôльно єму буде вернути на случай якоись ворохобнѣ противъ династіи, особливо середъ арміи, а такожь и въ такôмъ случаю, коли бы котре правительство хотѣло заквестіоновати правосильнôсть оголошеного митрополитомъ Теодосіємъ розводу.

Новинки.

— **Именованя.** Учитель управляючій Левакъ Антôнъ именованый окружнымъ инспекторомъ школьнымъ для округа школьного Жовкôвъ-Рава.

— **О мандатъ до Рады державнои**, зъ сѣльского округа выборчого Ярославъ-Чешановъ, опорожненый по кн. Юрію Чарторыйскôмъ убѣгає ся—якъ доносять до вѣденьскихъ ґазетъ кн. Юліянъ Пузина.

— **Товариство „Січ“** у Вѣдни устроює въ суботу дня 2 н. ст. мая с. р. урочистый комерсъ въ XXX роковины смерти Тараса Шевченка.

— **Студѣнь не попускає** и весна не хоче якось завитати до насъ въ повнôй красѣ. Зъ многихъ сторôнъ надходять вѣсти о великихъ снѣгахъ. Такъ упавъ великій снѣгъ въ Штокеравъ коло Вѣдня. Въ Одравѣ на Шлеску упавъ бувъ дня 20 с. м. такожь великій снѣгъ а на другій день була тамъ велика буря зъ блыскавками и громами а вôдтакъ посыпавъ ся густый градъ, котрый займивъ кôлька громадъ.

— Оставай ся, намъ буде и въ оборѣ добре, правда Ганусько?

— Правда, — потакнула дѣвчина.

— Гануська зô мною лишить ся, — промовивъ бундючно.

— Дурный ты, мôй хлопче, дурный, о! безъ попа та церкви нѣчо тутъ не вдѣєшь.

— Вдѣю! — крикнувъ здуфально.

Гануська побѣлѣла, губы задрожали, очи засвѣтились, положила роботу зъ рукъ, встала. Кумця кинулась помѣжь нихъ.

— Грицьку, май розумъ; тобѣ горяча кровь бє до головы, та розумъ вôдбирає; говоришь якъ въ горячцѣ.

— Коли можутъ инші то и я могу! — вôдворкнувъ озлившись.

— *Пашовъ*, ты лайдаку! — крикнула страшнымъ голосомъ дѣвчина, — бо твоєю головою стѣну провалю! Твоя мати тебе тутъ прислала, щобы мене згубити.

— Не рушай матери! — крикнувъ.

— Така шельма, якъ ты! — кричала дѣвчина.

Хлопець, мовь скаженый, кинувъ ся до неи. Кумця заступила дорогу, але вôнъ вôдопхнувъ єи зъ такою силою, що стара полетѣла пôдъ вôкно и упала. Дѣвчина выбѣгла до коморы, вхопила сокиру и вбѣгла зъ нею до хаты.

— Утѣкай! — крикнула кумця.

Хлопець налякавъ ся дѣвчины, скочивъ до дверей и щезъ у потемкахъ.

— Маєшь твои сватаня, — промовила тихо, дрожачимъ голосомъ Гануська, кидаючи сокиру на землю.

Побачивши, що Гануська кинула сокиру, кумця вôдотхнула и почала поволи, стогнаючи, пôднимати ся зъ землѣ.

— А то лайдакъ! Якъ бы бувъ лишь троха мôцнѣйше, бувъ бы мною розваливъ стѣну. Не грызи ся, моя дитино, вôнъ ще верне сюда, та буде тебе по ногахъ цѣлувати.

— Най лишь переступить порôгъ сеи хаты, то лобъ сокирою єму розвалю, якъ собѣ Бога при смерти бажаю!...

Злôсть тамувала дѣвчинѣ вôддыхъ, хапала за горло.

— То не переступить, о щожь тобѣ йде?... Не хочешь єго видѣти бôльше, то й не увидишь. Не буде сей, то буде другій, лише тихо, лише не кидай ся. та не впадай въ злôсть.

— А то пôдлый накоренокъ! На моємъ смѣтю буде мене поневѣряти! — говорила дѣвчина, филюючи тажко грудьми.

— Пôдлый, правда, що пôдлый; та щожь порадишь на тото, моя дитино.

— Непотрѣбно було вдавати ся зъ такимъ лайдакомъ!

— Обѣ мы завели ся, — притакнула кумця, — але я стара, та повинна була знати, що зъ такого пôдлого насѣня не зойде нѣчо доброго. Дурна я, тай годѣ.

— Вы пхали мене на посмѣховище, — нарѣкала дѣвчина, заливаючи ся сльозами бôльше зô злости нѣжь зъ жалю.

— Нѣчо иншого, лишь тû скляни вишеньки наробили того всього; ты дуже торгувала ся а жидовка ихъ заворожила. Ну, алежь за те пышалась ты въ нихъ, моя Ганусько, пышала!...

Кумця хотѣла пôдхлѣбствомъ розважити дѣвчину, та удобрухати.

— Вôнъ певне пôткнувъ ся о берѣзку и зависть єго заслѣпила.

— А най го слѣпить, — промовила дѣвчина, та вже ласкавѣйшимъ голосомъ.

— Въ нѣмъ такъ заздрôсть кипить та бентежить. Якъ бы не твоя краса, то й тутъ и песъ бы не заглянувъ. Винуй свою уроду, що хлопцѣ казять ся, та ходи спати.... Але тобѣ *швингнувъ* мною, якъ помеломъ. Ходѣмо спати. Переспить ся та й забудесь....

— А заложѣть тамъ дверѣ вôдъ сѣний коломъ, бо слибы вернувъ, то я бы єму....

— Заложу, заложу, лише не грози та погамуй ся!

Завела Гануську до коморы, дверѣ пôдперла коломъ, загасила свѣтло и лягла попри дѣвчинѣ.

Не могли заснути обѣ.... То хочь кумця не гадала, щобы справа зъ Грицькомъ була програна, а все таки обурювалась на здуфальнôсть хлопця. А въ Гануськи серце товкло ся, въ головѣ шумѣло, по нервахъ огнемъ пробѣгало. Перевертала ся зъ боку на бôкъ а заснути не могла.

Запѣли першû когуты, хропѣнє кумцѣ пôдносилось и стихало хвиля вôдъ хвилѣ, наразъ зъ потемку тихо, вôдтакъ голоснѣйше, почавъ долѣтати до коморы спѣвъ. Гануська звела голову, сѣла на постели и слухала....

Темна нôчка, вихоръ вые по болоню,
Дежь я бѣдный головоньку свою склоню?
Ой пôйду въ садъ до Гануськи, пôдъ вôконце:
Та прийми мя Ганусенько, моє сонце!...

Дѣвчина чула шурукане, суванє пальцями по вôкнѣ. Серце єи билось, а рушити ся якось не смѣла

— **Огнѣ**. Въ Бергометѣ надъ Прутомъ згорѣла дня 21 с. м. ґоральня Вайсельберґа зъ великимъ запасомъ оковиты и 400 сотнарами збôжа. — Въ Брязѣ повѣта кімполюнґского займивъ ся въ ночи дня 19 с. м. огонь въ хатѣ селянки Олены Макирникъ и обнявъ такъ скоро постѣль, що бѣдна жѣнка, котра твердо спала, згорѣла на нѣй на вуголь.

— **Пригоды зъ скажеными звѣрятами на Буковинѣ.** Нещастє, якого наробивъ скаженый вовкъ въ Садаґурѣ и околици не може тамъ нѣкому зôйти зъ гадки а переполохъ єсть загальный, бо якъ звѣстно, вовкъ покусавъ и богато звѣрять домашныхъ, особливо псы, вôвцѣ и якъ кажуть рогату худобу. Въ селахъ, де той вовкъ бувъ появивъ ся приказано поубивати всѣ псы и други звѣрята покусани вовкомъ. Навѣть въ самыхъ Чернôвцяхъ наставъ великій переполохъ а маґістратъ тамошный уставивъ на великôмъ мостѣ на Прутѣ сторожу, узброєну въ карабіны, щобы она стерегла мѣсто вôдъ вовка. Здає ся, що скаженый вовкъ найбôльше покалѣчивъ черновецкого професора университету, Штробля, котрый — якъ мы то вже доносили — выѣхавъ до Букарешту лѣчити ся методою Пастера. Директоръ тамошного шпиталю д-ръ Бабешь заявивъ, що покалѣченє д-ра Штробля прибрало таки розмѣры, що вôнъ не може приняти єго до своего шпиталю и недужій мусить ѣхати ажь до института Пастера въ Парижи. Проф. Штробель мавъ ще въ четверъ выѣхати до Парижа.

— **Самоубійство**. Въ Равѣ рускôй вôдобравъ собѣ житє маґістеръ фармаціи Стефанъ Шуманьскій, числячій коло 28 лѣтъ, отроєнємъ при помочи стрихніны. Всяка помôчь була даремною. Причина самоубійства незнана.

— **Білєты полосови** зелѣзниць державныхъ будуть вôдъ дня 1 мая продавати также и державни уряды почтови На разѣ призначено до такои розпродажи лишь 60 урядôвъ почтовыхъ а зъ тыхъ припадає 10 лишь на самъ Вѣдень.

— **Войсковый уклôнъ листоносôвъ.** Міністерство торговлѣ выдало розпоряджєнє, пôсля котрого служба почтова и телеґрафічна безъ огляду на се, чи єсть въ службѣ, чи поза службою въ уніформѣ, має поздоровляти по войсковому державныхъ урядникôвъ, коли ти являють ся въ мундурѣ.

— **Населенє Черновець**. Послѣдня конскрипція выказала, що въ Чернôвцяхъ жиє 27.256 Нѣмцѣвъ разомъ зъ жидами, 10 384 Русинôвъ, 7.624 Румунôвъ и 7.610 Поляковъ, 169 Чехôвъ, 27 Мадярôвъ и 2 Словаки. Цѣла людность мѣста разомъ зъ ґарнізономъ выносить 54.171 душь.

— **Довгій вѣкъ**. Въ Тифлісѣ померъ недавно мѣщанинъ, Саркисъ Меликовъ, що проживъ 120 лѣтъ. Старушокъ мавъ до самоя майже смерти добру память и здорови очи. Батько єго живъ также довго. Саркисъ женивъ ся три разы и мавъ 52 потомкôвъ. Остатный зъ жиючихъ, внукъ єго має 42 лѣтъ. Покôйникъ живъ мѣрно хочь уживавъ до волѣ кахетиньского вина.

— Антошко, — шептала — нѣхто иншій, лишь вôнъ!... єго голосъ.

Шуруканя, пробованя въ дверѣ вôдъ сѣний и термошеня вôкномъ дужшали. Дѣвчина схопила ся, вôдхилила тихонько дверѣ вôдъ коморы и дивилась. Антошко стоявъ за вôкномъ и знову затягнувъ стиха:

Темна нôчка, вихоръ вые по болоню....

— Якъ бы лишь побачивъ мене, высадивъ бы вôкно и влѣзъ до хаты.

Тѣло на нѣй трясло ся, губы дрожали, зубы звонили.

— А всежь треба таки вôдогнати. Най бы хто зачувъ, та й готова слава на усе село.

Вже хотѣла выйти, та бояла ся сама себе.

— Хлопець, якъ мальованый, а такій мôцный, а такій горячій....

Приперла дверѣ, влѣзла пôдъ перину, накрылась зъ головою и, хочь кровь у нѣй мовь огнемъ грала, боялась ся рушити.

— Хлопець, якъ мальованый, мôцный и горячій, — шумѣло, мовь вихоръ, въ єи головѣ.

По довгôмъ часѣ вôдвернула перину, поднесла голову. Тихо.... Лишь зъ хаты зъ пôдъ печи, долѣтало до неи чіркане свершка.

Вôдôтхнула глубоко, на серци стало ѣй лекше, голова схилилась на подушку, — заснула....

(Дальше буде.)

— **Фонъ Аморъ**. Россіскій вел. кн. Михайло Романовъ, котрого одруженє зъ ґрафянкою Меренберґскою наробила тôлько шуму, а навѣть мабуть сталось причиною самоубійства єго матери, вел. кн. Ольги, змѣнивъ своє назвище Романовъ на ґр. фонъ Аморъ. Хочь се нове прозвище здаєсь дѣйстно бути новымъ, то читаючи єго въ задъ може кождый пересвѣдчити ся, що князь змѣнивъ лишь способъ вôдчитуваня старого назвиска. Читаючи Фонъ Аморъ на вôдворотъ будемо мати давне назвище Романовъ.

Всячина.

— **Бѣда чоловѣкови, коли жѣнка хоче уживати.** То показала найлѣпше позовъ, яку подавъ у Вѣдни оденъ каменичный панъ Яковъ Ш. до суду повѣтового на Леопольдштадтѣ на власну жѣнку. Позовъ та звучить такъ:

„Свѣтлый ц. к. суде повѣтовый въ справахъ карныхъ! Я жонатый зъ моєю жѣнкою Юліею вже вôдъ одинацять лѣтъ, часъ, котрый, здавалось бы, повиненъ жѣнцѣ, котра крôмъ того єсть матѣрію двоихъ дѣтей, вôдобрати охоту до всѣхъ „малыхъ дурниць", котри все таки можуть въ супружествѣ нещастя наробити. Здаєсь однакожь, що моя жѣнка вôдмолоднѣла, бо она занедбує яко жѣнка и мати свои обовязки и нѣбы то длятого, що каже, що треба житя уживати, ходить безъ мене по реставраціяхъ, безъ мене по каварняхъ, безъ мене навѣть до нôчныхъ каварень. Правда, що суть особы для котрыхъ, таки прогульки суть щоденнымъ занятємъ, але зъ всѣхъ тыхъ особъ рѣдко лишь добри жѣнки и матери. Дня 12 лютого ходила моя жѣнка знову до школы танцѣвъ, розумѣєсь безъ мене, бо я чейже вже не зъ тыхъ, що учать ся доперва танцювати та и моя жѣнка не ходить вже въ короткôй спôдницѣ, якъ тѝ, що учать ся танцѣвъ. Пôзно въ ночи прийшла она зъ тои школы домôвъ, а коли я спытавъ єи, до чого я, думаю, яко мужь мавъ чейже право, де она була, вôдповѣла она коротко: Въ каварни! Я положивъ ся спокôйно на постѣль и спавъ.

На другій день рано зачавъ я зовсѣмъ лагôдно робити моѣй жѣнцѣ докоры, але она замѣсть слухати въ покорѣ и обѣцяти поправу, здоймила пантофель зъ ноги и выбила мене по лици. Мѣжь иншимъ пôдбила менѣ и око, такъ, що ажь тѣло розранила, а на то предложу свѣдоцтво лѣкарске. Прошу о покаранє жены за оскорбу чести и за побитє".

Вôдчитанє сеи позвы выкликало величезный смѣхъ въ сали, але прокураторія въ особѣ комісарія Быдзовского, не взяла позвы на смѣхъ и поддержувала обжалованє. Панѣ Ш. запытана судьею вôдповѣла, що то все лишь „фантастична выдумка" єи чоловѣка а споглянувши на чоловѣка окомъ, котре здавалось єму казати: Чекай, прийдешь ты менѣ до дому! Дамъ я тобѣ! додала: „Я єму все простила. Коли вôдтакъ судья запытавъ пана Ш. що вôнъ на то скаже, вôдповѣвъ вôнъ тоненькимъ, ледви слишнымъ голосомъ: Я користаю зъ права и зрѣкаю ся всякихъ зôзнань; мы вже помирили ся. Коли потôмъ обоє супруги выходили зъ салѣ, то мужь дуже чемненько отворивъ дверѣ жѣнцѣ и пустивъ єи на передъ.

---

† Посмертни вѣсти.

Мелитонъ Теницкій, заступникъ бурмістра мѣста Калуша, членъ товариствъ: „Просвѣта", „Народнои Рады", „Педаґоґічного", „Народного Дому" въ Чернôвцяхъ и другихъ товариствъ, упокоивъ ся въ ночи зъ четверга на пятницю. Покôйникъ бувъ однымъ зъ найщирѣйшихъ нашихъ людей и не щадивъ нѣколи нѣ трудôвъ нѣ гроша, коли розходилось о загальне добро. Вѣчна єму память!

Господарство, промыслъ и торговля.

Горѣвка зъ липового цвѣту. Якъ звѣстно, має липовый цвѣтъ дуже милый запахъ, а навѣть уживають єго часто яко лѣкъ на кашель, груды и т. д. Отже въ Франціи роблять зъ липового цвѣту дуже приємну горѣвку, котру ще иногдѣ и солодять цукромъ, такъ, що зъ неи зробить ся лікеръ. Въ тôй цѣли зрывають свѣжій липовый цвѣтъ, кидають єго до великои бутлѣ, и наливають оковитою и дають єму выстояти ся через двѣ недѣлѣ на сонци, або на теплôмъ мѣсци. По двохъ недѣляхъ горѣвка зливає ся и фільтрує ся через бібулу. Хто хоче мати солодку горѣвку зъ липового цвѣту, мусить на кварту горѣвки зробити зъ двохъ фунтôвъ цукру сиропъ, змѣшати зъ нимъ добре горѣвку и вôдтакъ перефільтровати.

Цѣна збôжа и другихъ продуктôвъ.

Львôвъ: пшениця 8·50 до 9·05, жито 6·25 до 6·60; ячмѣнь 5·50 до 6·40; овесъ 6·65 до 7·10; рѣпакъ 11·— до 12·10; горохъ 6·— до 10·75; выка —.— до —.—; льнянка —.— до —.—; конюшина червона 42·— до 52·—; бѣла —.— до —.— зр. шведска —.— до —.—; Хмѣль —.— до —.— зр. за 50 кільо мѣсце Львôвъ. Оковита готова за 10.000 літрôвъ —.— до —.— мѣсце Львôвъ.

Послѣдни вѣсти.

Число жертвъ выбуху пороховнѣ коло Риму збôльшаєсь зъ кождымъ днемъ. Раненый єсть также амбасадоръ французскій. Сторожа коло пороховнѣ спасла ся вôдъ неминучои смерти лишь притомностію капітана, котрый якъ разъ бувъ на инспекціи и обходячи пороховню почувъ, що въ нѣй трѣскають набоѣ. Вôнъ приказавъ заразъ затрубити на алярмъ и велѣвъ воякамъ утѣкати. По дорозѣ казали они и людемъ, що працювали недалеко въ поли утѣкати. Въ Римѣ панує велике розъяренє зъ того, що доси ще не выкрыто причины выбуху. Шкоду обчисляють на звышь три міліоны.

Лондоньски ґазеты доносять, що Болгарія зажадає знову вôдъ Туреччины признаня кн. Фердинанда, а коли Туреччина на то не згодить ся, то Болгарія оголосить ся сама независимою.

ТЕЛЕҐРАМЫ.

Вѣдень 25 цвѣтня. Долѣшно-австрійске намѣстництво має нинѣ выдати оголошенє, пôсля котрого день 1 мая має уважати ся днемъ робочимъ, а застанова роботы въ тôмъ дни буде уважати ся зôрванємъ контракту и потягнє за собою вôдправленє робôтника або кару. Нинѣ выбухне тутъ мабуть великій страйкъ челяди пекарскои, бо 3000 помôчникôвъ пекарскихъ ухвалило вчера страйкувати.

Берлинъ 25 цвѣтня. Генералъ Мольтке, котрый ще вчера по полудни бувъ на засѣданю парляменту, померъ вчера вечеромъ о три четверти на десяту на ударъ серця.

Букарештъ 25 цвѣтня. Результатъ выборôвъ зъ третого круга выборчого єсть такій: 30 кандидатôвъ правительственныхъ, 5 опозиційныхъ, оденъ тѣснѣйшій выбôръ; зъ двохъ округôвъ результатъ незвѣстный.

Парижь 25 цвѣтня. Пôвурядово заявляють, що правительство не знає ще нѣчого о заключеню союза зъ кор. Менеликомъ. Міністеръ Рібо принимавъ у себе италіяньского посла Менабреа.

Петербургъ 25 цвѣтня. Приѣхавъ тутъ давный сербскій міністеръ вôйны Ґруичь зъ 30 сербскими официрами.

Лондонъ 25 цвѣтня. Бюро Райтера довѣдуєсь, що льордъ Сальсбері выславъ въ справѣ конфлікту въ Беирѣ ультиматумъ до португальского правительства, въ котрôмъ каже, що Анґлія буде мусѣла предприняти мѣры, котри для португальскихъ интересôвъ будуть дуже шкôдливѣ.

Одвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій

Оголошеня до *Народнои Часописи* принимає **Контора Льеопольда Литыньского,** *Львôвъ, Валова, 14.*

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского подъ зарядомъ В. И. Вебера.